

SLADKÝ ŽIVOT

Annie Westová
Zpečetěno
svatbou

ANNIE WESTOVÁ

ZPEČETĚNO SVATBOU

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

docela jsem si lámal hlavu nad tím, jestli do tohohle jablka kousnout, nakonec jsem se odhodlal. Scházíváme se zde nad knížkami plnými něhy, krajek, květin, svatebních závojů a věrné lásky.

A právě o tom posledním teď přemýšlím.

V povídce nazvané Zakázané ovoce španělské od Jackie Ashendenové hlavní hrdina touží po sestře své manželky a jeho žena mu „podstrčí“ jako syna dítě, které má s manželem své sestry. Manželští poradci, sexuologové, psychologové a jiní -logové sice tvrdí, že manželská nevěra je stará jako svět – i Helena musela dobře vědět, že jejím manželem je Menelaos, a přesto odešla do Troje s Paridem –, ale v příbězích, které máme rádi, je to jaksi nepatřičné (i když to není poprvé, co se motiv manželské nevěry stal součástí příběhu). Aspoň já to tak cítím.

A teď, co s tím? Zůstat u těch hrdinů s čistým štítem a s dobrými konci, nebo se trochu „ušpinit“ tím, o čem je normální život? A je to opravdu normální? Nebo je to zavrženíhodná výjimka a lepší bude hovořit o ideálním světě, kde se ti dva hledají, najdou a pak zpívají slavíci?

Přiznám se, že nevím. Nakonec bude záležet na autorkách, jak se rozhodnou, jaké příběhy chtějí psát, o jakých příbězích si myslí, že Vy chcete číst. Držím jim palce, aby se trefily!

S láskou

Váš Harlequin

Annie Westová

ZPEČETĚNO SVATBOU

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:
Signed, Sealed, Married

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Annie West
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3196-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3197-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3198-8 (PDF)

PROLOG

„Všechny ty možnosti jsou slibné.“ Adam vzhlédl od monitoru svého počítače. „Tým odvedl skvělou práci, díky.“

Šéf oddělení akvizic přikývl. „To rádi uslyší, děkuji.“ Odmlčel se. „Samozřejmě co se týče potenciálního největšího zisku, je tu jeden jasný vítěz.“

Adam přikývl. „Nebojte se, pečlivě to všechno proctu, než se rozhodnu.“

Touha po co největším výdělku ho poháněla už od dob, kdy si jako kluk vydělával na brigádách, nejlépe několika najednou. Dřel jako kůň, aby se dostal tam, kde teď je, šetřil, přiměřeně riskoval a budoval obchodní impérium, které jeho mámu vytáhlo z té hrozná bídy a jeho vystřelilo na přední příčky seznamu nejbohatších Australanů.

Teď už to ovšem nebylo jen o zisku. Nesoustředil se jen na peníze, i když určitě zajistí, aby ta další akvizice byla stejně úspěšná jako zbytek Wilde Holdings. Říkalo se o něm, že je jako bájný král Midas – čeho se dotkne, to se mění ve zlato – a také očekával, že si jeho zaměstnanci vydělají pořádné bonusy a zaslouží si tak skvělé pracovní podmínky, které u něj byly samozřejmostí.

Jeho poradce odešel a Adam se pustil do čtení.

Špičkový výrobce šampaňského, který produkuje skvělá vína už po staletí. Inovativní start-up slibující revoluci ve výrobě sportovních aut pomocí geniálních vylepšení motorů a ultramoderních linií. Firma, vyrábějící

kosmetiku a parfémy, jejíž jméno je synonymem luxusu a vytříbeného vkusu.

Značku luxusního oblečení vypustil. S jednou ze svých přítelkyň kdysi absolvoval módní prohlídku a celý ten humbuk kolem podivných úborů mu nepřipadal nijak zajímavý.

Pak tu byla obchodní společnost, zabývající se výrobou drahých jachet pro boháče.

Třešnickou na dortu jeho úspěchu by bylo připojení nějaké vysoce prestižní firmy, jejíž značka je po celém světě známá jako symbol luxusu.

Už dávno není ten hladový kluk, nad kterým ty zavedené, dobře postavené rodiny ohrnovaly nos, zatímco jeho máma uklízela jejich domovy, ale vzpomínky na jejich pohrdání v něm zůstaly.

Samotné peníze nestačí. Ani úspěch.

Adam chtěl vstoupit do světa starých peněz a společenských výsad, který jen tak někoho nepřijme. A jak lépe prokázat, že do něj skutečně patří než si pořídit společnost, ke které to světovou elitu táhne jako vosy med?

Už se skoro rozhodl pro tu loďařskou firmu, ale přiměl se otevřít ještě poslední složku.

Slavný House of Fontaine. Zavedená firma, kterou řídí ta samá francouzská rodina po celé generace. Parfémy a kosmetika nebyl jeho styl, i když jeho matka jejich produkty milovala. Ale firma slušně vydělávala, tedy až do poslední doby, kdy je pár chybných rozhodnutí přivedlo na pokraj katastrofy.

Adam cítil, jak jeho zájem opadá. Pak ale klikl na video z tiskové konference společnosti.

Ta žena nepotřebovala mikrofon, aby zaujala jeho pozornost. Její mlčení, když čekala, až se novináři usadí, ho přimělo narovnat se na židli.

Její obličej byl spíš fascinující než klasicky krásný, s bezchybnou pletí, krásně tvarovaným obočím a širokými ústy pod rovným nosem. Hladké blond vlasy měla stažené dozadu a vypadala by až příliš strohá, nebýt těch perel kolem krku a hezky tvarovaných uší. Dokonce

i módní ignorant jako byl Adam poznal, že ty jednoduché černé šaty byly ušité přímo na její štíhlé tělo.

Měla to v sobě, to nedefinovatelné něco, co on nikdy neměl. Vytríbenost. Eleganci. *Úroveň*.

Výsledek narození do dobré rodiny. Tohle byla Gisèle Fontaine, výkonná ředitelka House of Fontaine.

Ne že by se na ty novináře dívala svrchu, to ne. Trpělivě čekala, udržovala nezávaznou konverzaci. Vypadala naprosto klidná a sebevědomá, její dokonalé držení těla nijak nenapovídalo, že ji něco trápí, navzdory tomu, co si právě přečetl v té důvěrné zprávě o jejich finanční situaci.

Když konečně promluvila, její hlas byl přiměřeně chladný a odměřený, ale i lehce zastřený a Adamovi se zjezily chloupky na zátylku.

Něco hluboko v jeho břicho se pohnulo.

Adam zamrkal a dál ji sledoval, jak na otázky odpovídá zdvořile a s odměřeným úsměvem, který ho přiměl přemýšlet, jak by asi vypadala, kdyby si někdo dovolil nějak narušit ten její hladce fungující, elegantní svět. Zdálo se, že ji nic nemůže rozházet. A možná opravdu nemůže. Možná ji bohatství její rodiny dokonale chrání před každou nepohodou.

Konference skončila a Adam se natáhl, aby nahrávku zastavil, když v tu chvíli novinář sedící nejbliž k ní řekl něco, co Adam nezachytil. Gisèle Fontaineová se otočila a usmála se. A byl to skutečný úsměv.

Rozzářil její tvář, oči se jí zatřpytily. Najednou se ta odměřená dáma z lepší společnosti změnila a byla neskutečně sexy.

Záznam skočil a Adam tam jen seděl a zíral na monitor.

Měl ten pocit, to brnění podél páteře a sevření v žaludku, který se naučil neignorovat. Ne proto, že úsměv Gisèle Fontaineové probudil jeho primitivní mužské instinkty. Ale proto, že vycítil přesně tu příležitost, kterou hledal.

Metodicky si tu zprávu znovu prostudoval, znovu se chvíli věnoval své předchozí volbě.

Potom si na internetu našel nějaké informace o rodině Fontaineových.

Julien Fontaine, jemuž bylo něco přes třicet, se ujal řízení společnosti před několika lety, když zemřel jeho dědeček. V poslední době ale ustoupil do pozadí a řízení firmy přenechal své mladší sestře Gisèle.

Adam si promnul neoholenou bradu a chvíli přemýšlel.

Potom se natáhl pro telefon. „Lien, potřebuji zorganizovat schůzku a let do Francie, co nejdřív.“

PRVNÍ KAPITOLA

Nesetkali se v sídle společnosti v Paříži, ale na francouzské Riviére, kousek od jejich parfumérské destilerie.

Adam se vysoukal ze sportáku před hotelem Belle Epoque a podal klíče obsluze k zaparkování. Budova hotelu se sebevědomě tyčila uprostřed luxusní Promenade des Anglais a shlížela na Andělskou zátoku. Slunce rozzářilo jeho světlou fasádu, vlajky se třepotaly v mírném vánku od moře a modrá obloha nad hlavou jen dokreslovala ten dokonalý obrázek.

Překvapilo ho, že si pro jejich setkání u oběda vybrala právě toto místo.

Hotel to byl slavný a nejspíš i přepychový, ale pro ženu, které ještě nebylo třicet, asi trochu staromódní.

Ví, jak na tom Adam je – pravidelně se objevoval v žebříčcích nejbohatších lidí – a musí si být vědoma toho, že to bude chtít víc než jen hezké místo, aby na něj udělala dojem. Možná to tu pro ni byla známá půda, místo, kam její rodina jezdí už po generace.

Jediné, na čem teď ale záleželo, bylo, jestli chápe, jak moc ho její společnost potřebuje. Potřebuje jeho finanční zázemí a obchodní schopnosti, aby House of Fontaine zachránil.

Adam se napřímil a obrátil se zády k hotelu. Na druhé straně silnice se rozprostíralo temně modré, lesknoucí se Středozemní moře. Ale pláž dole pod promenádou byla pokrytá kamínky, které sem navozili, protože písek tu nebyl. To místo bylo hodně známé a oblíbené, ale na

někoho, kdo vyrostl kousek od zlatých písečných pláží a nekonečného Tichého oceánu, žádný zázrak.

Adam se otočil zpátky. Ten hotel jistě má své kouzlo, ale on dával přednost méně okázalému stylu vily, kterou si pronajal na pobřeží.

Stalo se snad totéž rodině Fontaineových? Nabralo to špatný směr proto, že žijí v minulosti místo toho, aby se dívali do budoucnosti? Je načase to změnit a on je ten, kdo tu změnu provede.

Kromě toho, House of Fontaine má něco, co on chce.

„Prostě dělej, co umíš, Gigi. A když to bude nutné, přeruš to a zavolej mi.“

Gisèle slyšela to napětí v Julienově hlase a v duchu si přála, aby ho mohla ujistit, že všechno dobře dopadne. Ale ani jeden z nich nemohl nic dělat. Neměli v ruce dobré karty. Žádný lukrativní majetek, který by mohli prodat a zachránit firmu před insolvencí. Prošli se svým finančním týmem všechny možnosti už mnohokrát, bylo to jasné.

„Na mě se můžeš spolehnout.“ Což ovšem moc neznamenalo. I kdyby byla v pozici, kdy by mohla vyjednávat, byla vzděláním vědec, byla doma v laboratoři nebo v parfumérské destilerii, a ne u jednacího stolu s miliardáři. *„Udělám, co budu moci.“*

„Já vím. Je nefér, že tě stavím do takové pozice, není to tvůj obor. Možná bych měl –“

„Nesmysl!“ Gisèle se rozhlédla po restauraci a byla ráda, že její stůl je v diskrétní vzdálenosti od ostatních. Rozlehlá místnost v ní vyvolala uklidňující vzpomínky na to, jak tu s *grandpère* při zvláštních příležitostech obědvali. Ztišila hlas. *„Nic není důležitější, než abys dokončil léčbu. Ani firma ne.“*

Na chvíli bylo ticho. *„Mám pocit, že je to moje vina, že to šlo tak z kopce, zrovna když mi firmu předali –“*

„Já vím, z otce na syna po všechny generace a tak dál.“

Ačkoli jejich otec House of Fontaine nikdy neřídil. Pro firmu pracoval, ale zemřel mladý. Julien firmu zdědil

po dědečkovi a Gisèle tu byla také zaměstnaná. Nebyla to jen práce. Byla to červená nit, která spojovala životy všech z rodiny Fontaineových po dvě století. Firma a její zaměstnanci byli součástí jejich rodiny.

„Přijít o ni pod mým vedením, protože jsem nebyl schopný –“

„Tak to přece není. Byl jsi nemocný. Bylo přirozené, že jsi to musel na chvíli někomu předat.“

Naneštěstí ovšem ti, jimž vedení předal, nebyli tak schopní, jak si o sobě mysleli, neúměrně riskovali a doplatili na to všichni. Firma expandovala v době, kdy ve světě docházelo k útlumu a prodej luxusního zboží prudce klesal.

Gisèle pocítila bodnutí pocitu viny. Ona sama tehdy moc nepomohla, byla ponořená do vlastní práce a k tomu musela po dobu Julienovy nepřítomnosti zvládat i nějaké společenské akce, ale na řízení celé firmy neměla schopnosti.

Občas se objevila na veřejnosti jako zástupce vedení firmy. Oba měli důvod nesnášet světla reflektorů, takže chápala, že se její bratr chce se svou nemocí vypořádat v soukromí.

Potřebu zvládnout výzvy života o samotě měli oba pod kůží, částečně díky dědečkovu příkladu a částečně kvůli přílišnému mediálnímu zájmu, jemuž museli čelit už dřív. Gisèle dělala, co mohla, aby Julienu nahradila při společenských událostech, protože co by byl slavný House of Fontaine bez někoho z rodiny pěkně na očích?

„Musím končit.“ Gisèle potřebovala chvilku pro sebe, aby se mohla trochu vzpamatovat. „Bude tu každou chvíli.“

„Tak jo. Počkám, až mi zavoláš. Hodně štěstí.“

Zvládne to, samozřejmě, že to zvládne. Je to jen další příležitost zahrát svou roli. Skutečnou práci odvedli lidé v zákulisí, lidé, kteří se vyznají v složitostech financování, smluv a podnikového práva.

Přesto se jí teď svíral žaludek. Narovнала se a potlačila nutkání si upravit vlasy.

„Nevrť se pořád, Gisèle,“ ozval se jí v hlavě hlas její matky. „Nikdy neodcházej z pokoje, dokud nevypadáš dokonale. A potom už se dáma zásadně neupravuje.“

Pro její matku, jednu z nejkrásnějších žen její doby, to bylo snadné.

Ale měla pravdu. Chování se počítá. Gisèle se po zkušenostech s tiskem naučila nedávat najevo ani stopu nervozity. A nejen při jednání s novináři. Vždycky se našel někdo, kdo byl připravený ji srovnávat s oslnivou krasavicí, jakou byla její máma.

„Slečna Fontaineová.“

Nebyla to ani otázka, ani pozdrav, a ten hluboký hlas v ní vyvolal podivné chvění.

Gisèle vzhledla a svět jako by na chvíličku přestal točit.

Stál před ní ten Australan, o kterém si předtím vyhledala na internetu, co jen šlo. Dokonce proti svým zvyklostem pročetla i pár bulvárních článků. Chtěla být připravená a dozvědět se o člověku, který nejspíš vyrve House of Fontaine z rukou posledních Fontaineů.

Mohou mu věřit, že chce společnost zachránit, a ne rozprodat? Je to korporátní žralok, známý tím, že se nemilosrdně zbavuje všeho nepotřebného, ale čas od času i zachrání nějakou upadající firmu a přivede ji k velkému úspěchu.

Vypadal jinak než na těch fotografiích. Snímky v médiích nedokázaly zachytit energii, kterou vyzařoval a která jako by nabíjela vzduch kolem něj.

Gisèle promluvila anglicky. „Pan Wilde. Těší mne.“

Vstala, aby mu podala ruku a zjistila, že i při její výšce ji o hlavu převyšuje. V duchu si přála, aby si bývala vzala vyšší podpatky, ale hned si za to vynadala.

Mechově zelené oči pod rovným černým obočím si ji chvíli pozorně prohlížely. Vlasy měl také černé, dost dlouhé na to, aby bylo jasné, že by se vlnily, kdyby je nechal ještě růst. Nos měl asi kdysi zlomený a srostl trochu křivě, což dodávalo jeho obličejí náznak tvrdosti, která byla ještě zdůrazněná pevnou, strništěm pokrytou bradou.

Vypadal jako nájezdník. Uchvatitel. Vypadal, že nehraje podle pravidel.

Jeho kožená bunda a černá košile, u krku odhalující opálenou kůži, ten dojem jen umocňovala. Byl vážně úplně jiný než ti uhlazení boháči v drahých oblecích, které znala.

Nejspíš je stejně doma v sedle silné motorky jako v kanceláři.

Přimhouřil oči a jí po zádech přeběhlo zamrazení. Udržovala si lehký, příjemný úsměv na tváři, i když sevřel její malou ruku ve své a z toho zamrazení byl najednou celý gejzír pocitů. Žár a ještě něco dalšího jí zrychlily pulz.

„Je fajn vás konečně poznat,“ prohlásil, jako by to myslel vážně.

Protože chce tvoji firmu. Jsi pro něj jen prostředek, jak se dostat k cíli.

Gisèle vyklouzla rukou z jeho a zachovávala si neutrální výraz. Mělo snad to jeho „konečně“ odkazovat k tomu, že se s ním nesetkala už před pár dny v Paříži? Ale to by nemělo smysl, protože Julien a jeho tým museli napřed prostudovat jeho návrh.

„Posadíte se?“

Už sama seděla zpátky na židli, když si uvědomila, že si místo toho, aby si sedl naproti ní, vybral židli po její pravé ruce, v pravém úhlu k ní. Jejich nohy se pod stolem dotkly.

Naklonil se k ní, jako by vycítil její překvapení. „Náš rozhovor je důvěrný. Nerad bych, aby se doneslo k nezúčastněným uším.“

Dávalo to smysl a Gisèle mohla těžko něco namítat, a přesto jí záblesk v jeho očích říkal, že to byl záměrný manévr, a nebylo to ani tak kvůli publiku, ale kvůli ní. Potlačila povzdech. Tak moc nesnášela hry, které někteří muži hrají.

Číšník jim prostřel stůl a položil před ně jídelní lístky. Byla to pro ni úleva, moci se soustředit chvíli na jídlo, a ne na Adama Wildea. Přesto se nedokázala uvolnit.

Dobře si uvědomovala, že přes všechnu tu jeho ležérnost jeho oči zůstávaly ostrážité a jeho mozek určitě také.

Samozřejmě že ano. Byl to muž, který své impérium vybudoval z ničeho, a byl pověstný svým bystrým úsudkem a bezohledností, když šlo o jeho cíl.

Gisèle udržovala nezávaznou konverzaci – dlouhý let z Austrálie, krása přístavu v Sydney za slunného dne –, ale v duchu musela potlačit znepokojení, že jejich firma je vydaná na milost někomu takovému.

Zdálo se jí to, nebo se mu opravdu v zelených očích mihlo pobavení? Navenek na to nereagovala, ale obrnila se. Tohle není o ní, ale o dědictví její rodiny a živobyті všech, kdo pro ně pracují.

Wilde počkal, až jim přinesou pití, perlivou vodu pro ni a pivo pro něj, než se k ní obrátil. Byl trochu moc velký na ten stolek pro dva. Jeho koleno se jí otřelo o stehno a jeho široká ramena jí clonila výhled do místnosti.

Ale nebyl to jen jeho vzrůst. Atmosféra jako by náhle byla nabitá elektřinou, Gisèle brněla kůže po celém těle. Dech se jí zrychlil a byl příliš mělký.

Jen díky celoživotnímu tréninku se dokázala nezamračit. Ne na toho velkého muže vedle ní, který si zjevně užíval možnost trochu znepokojit svého protivníka při vyjednávání. Ne, zlobila se sama na sebe, za to, že na něj reaguje jako na muže, ne jako na pracovní výzvu.

Přinesli jim první chod, on zvedl příbor a Gisèle řekla: „Takže, pane Wilde –“

„Říkejte mi Adam, prosím. A vy jste Gisèle.“

Nepožádal ji o svolení oslovovat ji křestním jménem a Gisèle měla poprvé, co si vůbec pamatovala, nutkání trvat na tom, aby používal její příjmení.

Asi proto, že v tom jménu byla jistá síla. Alespoň když ho pronesl tím hlubokým, trochu chraplavým hlasem, který jako by se dotýkal něčeho neviditelného uvnitř ní.

Ten pocit jí připomněl časy, kdy chodila na masáže zamrzlého ramene. Hluboká masáž byla velmi nepříjemná, ale okamžitě následovalo úžasné teplo, jehož se nemohla nabažít.

Tělem jí projelo něco jako strach.

„Pokud tedy nedáváte přednost oslovení slečno Fontaineová.“

Něco v jeho výrazu se změnilo, v očích měl tvrdost, která tam předtím nebyla.

Nesmí urazit muže, který může zachránit jejich firmu, i kdyby to mělo znamenat, že ona i Julien přijdou o všechno.

„Gisèle je v pořádku.“ Zvedla koutky v povinném úsměvu. „Jen jsem chtěla říct, že jste sem určitě nejel takovou dálku, abyste si popovídal o počasí a cestování. Co se týče vašeho návrhu –“

„Zdá se, že se chcete rychle zbavit společnosti, kterou vaše rodina budovala tak dlouho.“ Pozvedl jedno obočí, nabral si pořádné sousto restovaných hřebenatek a pomalu je žvýkal. „Co kdybyste mi napřed řekla něco o sobě?“

Gisèle v duchu rozhořčeně zaklela. Ona se rozhodně nechce *zbavit* firmy! To pomyšlení jí lámalo srdce. Bylo to, jako by zradila dědečka a všechen personál, když formu předá nějakému cizímu člověku.

Na jejich polích s květinami a v parfumérské destilerii se rodily její nejšťastnější vzpomínky na dětství. Ztratit firmu bylo jako ztratit kus sebe.

„V tom se mýlíte, pane Wilde – Adame.“ Stiskla rty a potlačila ty nepříjemné pocity. „Nespěcháme, abychom House of Fontaine někomu předali. Ale jsme tady, abychom probrali obchodní záležitosti, takže nevidím důvod mluvit o sobě.“

Adam pokrčil rameny, a ten nenucený pohyb jí připomněl, jakou moc ten muž má. Všechno závisí na jeho souhlasu. Bez něj nebude žádná dohoda. House of Fontaine skončí a jeho zaměstnanci budou bez práce.

„Jen do toho, Gisèle. Zajímá mě to.“ Podíval se na ni a ona jako by na chvíli zahlédla tu železnou pěst pod hedvábnou rukavičkou. „Máme spoustu času.“

Gisèle si ho prohlížela a snažila se přijít na to, o co mu jde. Tedy kromě toho, že se ji snaží vykoledit. I když na